YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIMEN MÄÄRÄYS (toinen jaosto)
28 päivänä kesäkuuta 2001 *

Asiassa C-352/99 P,

Eridania SpA, aiemmin Eridania Zuccherifici Nazionali SpA, kotipaikka Genova (Italia),

Industria Saccarifera Italiana Agroindustriale SpA (ISI), kotipaikka Padova (Italia),

Sadam Zuccherifici, divisione della SECI — Società Esercizi Commerciali Industriali SpA, kotipaikka Bologna (Italia),

Sadam Castiglionese SpA, kotipaikka Bologna,

Sadam Abruzzo SpA, kotipaikka Bologna,

Zuccherificio del Molise SpA, kotipaikka Termoli (Italia),

ja

Società Fondiaria Industriale Romagnola SpA (SFIR), kotipaikka Cesena (Italia),

edustajinaan solicitor B. O'Connor ja avvocato I. Vigliotti, prosessiosoite Luxemburgissa,

valittajina,

jossa valittajat vaativat muutoksenhaussaan Euroopan yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen asiassa T-168/95, Eridania ym. vas-

* Oikeudenkäyntikieli: italia.

taan neuvosto, 8.7.1999 antaman tuomion (Kok. 1995, s. II-2245) kumoamista,

vastapuolena sekä muina osapuolina

Euroopan unionin neuvosto, asiamiehinään I. Díez Parra ja J.-P. Hix, prosessiosoite Luxemburgissa,

vastaajana ensimmäisessä oikeusasteessa,

jota tukee

Euroopan yhteisöjen komissio, asiamiehenään F. P. Ruggeri Laderchi, prosessiosoite Luxemburgissa,

väliintulijana ensimmäisessä oikeusasteessa

ja

Ponteco Zucceri SpA, Pontelagoscuro (Italia),

vastaajana ensimmäisessä oikeusasteessa,

YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIN (toinen jaoston),

toimien kokoonpanossa: jaoston puheenjohtaja V. Skouris sekä tuomarit R. Schintgen ja N. Colneric (esittelevä tuomari),

julkisasiamies: J. Mischo,
kirjaaja: R. Grass,

kuultuaan julkisasiamiestä,

on antanut seuraavan

määräyksen

1 Eridania SpA, aiemmin Eridania Zuccherifici Nazionali SpA, Industria Saccarifera Italiana Agroindustriale SpA (ISI), Sadam Zuccherifici, divisione della SECI — Società Esercizi Commerciali Industriali SpA, Sadam Castiglionese SpA, Sadam Abruzzo SpA, Zuccherificio del Molise SpA ja Società Fondiaria Industriale Romagnola SpA (SFIR) ovat yhteisöjen tuomioistuimeen 22.9.1999 toimittamallaan valituksella hakeneet muutosta EY:n tuomioistuimen perussäännön 49 artiklan nojalla ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen (ensimmäinen jaosto) asiassa T-168/95, Eridania ym. vastaan neuvosto, 8.7.1999 antamaan tuomioon (Kok. 1999, s. II-2245; jäljempänä valituksen kohteena oleva tuomio), jolla jätettiin tutkimatta niiden nostama kanne, jossa vaadittiin kumoamaan valkoisen sokerin johdettujen interventiohintojen, raakasokerin interventio-

hinnan, A-juurikkaan ja B-juurikkaan vähimmäishintojen sekä varastointikustannusten tasaamiseksi suoritettavan korvauksen määrän vahvistamisesta markkinointivuodeksi 1995/1996 29 päivänä kesäkuuta 1995 annettu neuvoston asetus (EY) N:o 1534/95 (EYVL L 148, s. 11) tai ainakin sen 1 artiklan f kohta.

Asiaa koskevat oikeussäännöt

2 Sokerialan yhteisestä markkinajärjestelystä 30 päivänä kesäkuuta 1981 annetussa neuvoston asetuksessa (ETY) N:o 1785/81 (EYVL L 177, s. 4; jäljempänä perusasetus) perustettiin muun muassa hintoja ja kiintiöitä koskevat järjestelmät.

3 Kiintiöjärjestelmässä kullekin jäsenvaltiolle vahvistetaan kansallista sokerintuotantoa koskeva perusmäärä, jonka jäsenvaltiot jakavat alueellaan sokerintuottajayrityksille A- ja B-kiintiöiden muodossa. Näille kahdelle kiintiölle on myönnetty menekkiä koskeva takuu ja ne koskevat markkinointivuotta, joka alkaa kunakin vuonna 1 päivänä heinäkuuta ja päättyy 30 päivänä kesäkuuta seuraavana vuonna.

4 Hintajärjestelmään kuuluu interventiojärjestelmä, jonka tarkoituksena on taata tuotteiden hinnat ja menekki; neuvosto vahvistaa kunakin vuonna interventioelinten soveltamat hinnat.

5 Valkoisen sokerin hinnat eivät ole samat koko yhteisön alueella. Perusasetuksen 3 artiklan 1 kohdassa säädetään, että valkoiselle sokerille vahvistetaan soke-

rintuottajia varten "interventiohinta" muille kuin alijäämäalueille ja "johdettu interventiohinta" kullekin alijäämäalueelle.

6 Tämän hintojen eriyttämisen, jota kutsutaan "alueellistamiseksi", seurauksena on, että perusasetuksessa säädetään alijäämäalueiden osalta niille myönnetyn kiintiön puitteissa suuremmasta korvauksesta näillä alueilla tuotetusta sokerista samoin kuin sokerintuotantoon tarvittavan raaka-aineen korkeammasta ostohinnasta.

7 Sokerijuurikkaiden ostohintojen osalta muita kuin alijäämäalueita koskevia interventiohintoja vastaavat vähimmäishinnat ja alijäämäalueita koskevia johdettuja interventiohintoja vastaavat korotetut vähimmäishinnat. Sokerintuottajien on maksettava viimeksi mainitut hinnat sokerijuurikkaiden tuottajille.

8 Muiden kuin alijäämäalueiden vähimmäishintoja korotetaan perusasetuksen 5 artiklan 3 kohdan mukaan kahteen kertaan. Niitä korotetaan ensin määrällä, joka on kyseisen alueen interventiohinnan ja johdetun interventiohinnan välinen erotus. Näin saatu summa kerrotaan kertoimella 1,30.

9 Neuvosto luokitteli Italian markkinointivuoteen 1994/1995 asti yhteisön alijäämäalueeksi, vaikka Italian sokeriteollisuuden mukaan Italiasta oli tulossa ylituotantoalue. Koska myös markkinointivuodesta 1995/1996 arvioitiin tulevan Italian tuotantoalueilla alijäämäinen, asetuksen N:o 1534/95 1 artiklan f kohdassa vahvistettiin valkoisen sokerin interventiohinnaksi markkinointivuodeksi 1995/1996 kaikille Italian alueille 65,53 ecua 100 kilogrammalta, kun taas

muille kuin yhteisön alijäämäalueille interventiohinnoiksi vahvistettiin tiettyjen sokerialan hintojen sekä juurikkaiden vakiolaadun vahvistamisesta markkinointivuodeksi 1995/1996 annetun asetuksen (EY) N:o 1533/95 (EYVL L 148, s. 9) 1 artiklan 2 kohdassa 63,19 ecua 100 kilogrammalta.

Oikeudenkäynti ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa

10 Näiden seikkojen perusteella kantajat, jotka ovat Italiassa toimivia yhtiöitä, joilla on hallussaan 92 prosenttia tälle jäsenvaltiolle myönnetyistä sokerintuotantokiintiöistä, nostivat EY:n perustamissopimuksen 173 artiklan neljännen kohdan (josta on muutettuna tullut EY 230 artiklan neljäs kohta) nojalla ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa kanteen, jossa ne vaativat kumoamaan asetuksen N:o 1534/95 1 artiklan f kohdan.

11 Neuvosto esitti erillisellä asiakirjalla kyseistä kannetta koskevan oikeudenkäyntiväitteen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen työjärjestyksen 114 artiklan 1 kohdan mukaisesti. Neuvosto vetosi oikeudenkäyntiväitteensä tueksi kolmeen perusteeseen. Näistä yksi koski sitä, etteivät kantajat voineet vedota siihen, että kanteen kohteena oleva asetus koskisi niitä perustamissopimuksen 173 artiklan neljännessä kohdassa tarkoitetulla tavalla erikseen.

12 Neuvosto väitti erityisesti tämän viimeksi mainitun perusteen osalta, että siltä osin kuin kantajat vaativat asetuksen N:o 1534/95 1 artiklan f kohdan kumoamista, kanteen kohteena oleva toimi ei koskenut niitä erikseen, joten niiltä puuttui perustamissopimuksen 173 artiklan neljännessä kohdassa tarkoitettu asiavaltuus.

13 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen toisen jaoston puheenjohtaja hyväksyi 19.3.1996 antamallaan määräyksellä komission väliintulohakemuksen, jolla se pyysi saada tukea neuvoston vaatimuksia.

Valituksen kohteena oleva tuomio

14 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin jätti valituksen kohteena olevalla tuomiollaan kanteen tutkimatta. Se perusti tämän ratkaisunsa yhtäältä perusteeseen, jonka mukaan kantajien vaatimukset oli puutteellisesti täsmennetty siltä osin kuin ne vaativat kumoamaan asetukseen N:o 1534/95 liittyvät, tätä asetusta edeltävät tai sen jälkeen toteutetut toimet, mukaan luettuna perusasetus tai ainakin sen 3, 5 ja 6 artikla, sekä kaikki näiden toimien täytäntöönpanemiseksi annetut säännökset, sekä toisaalta perusteeseen, jonka mukaan kanteen kohteena oleva asetus ei koskenut kantajia erikseen. Sitä vastoin ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin katsoi, että kolmas peruste, joka koski kanneoikeuden vanhenemista, oli jäänyt vaille kohdetta.

15 Kanteen hylkäämisestä sillä perusteella, että kanteen kohteena oleva asetus ei koskenut kantajia erikseen, mistä on kysymys muutoksenhaussa, ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin totesi valituksen kohteena olevan tuomion 38 ja 39 kohdassa, että johdettua interventiohintaa sovellettiin ennalta määrittämättömään määrään markkinointivuoden 1995/1996 kuluessa toteutettuja liiketoimia, ja että näin ollen asetuksen N:o 1534/95 1 artiklan f kohtaa sovellettiin objektiivisesti määriteltyihin tapauksiin ja se oli osoitettu abstraktisti määritellyille henkilöryhmille yleisesti.

16 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin viittasi valituksen kohteena olevan tuomion 40 kohdassa oikeuskäytäntöön, jonka mukaan luonteeltaan yleisen säädöksen voidaan kuitenkin katsoa koskevan luonnollista henkilöä tai oikeushenkilöä erikseen, jos sillä vaikutetaan kyseisen henkilön oikeudelliseen asemaan tälle tunnusomaisten erityispiirteiden tai sellaisen tosiasiallisen tilanteen

takia, jonka perusteella tämä eroaa kaikista muista, ja ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin arvioi tämän jälkeen tiettyjä sokerialan markkinajärjestelyyn liittyviä seikkoja. Se totesi tuomion 43 kohdassa, että "se, että yhteisön lainsäätäjä ei vahvista valkoisen sokerin johdettuja interventiohintoja kiinteämääräisesti ja yleisesti, vaan niin läheisesti kuin mahdollista taloudellisten realiteettien perusteella — — ei riitä sellaisenaan tekemään kanteen kohteena olevan asetuksen 1 artiklan f kohdasta sellaista päätösten ryhmää, joka koskisi erikseen kutakin alijäämäalueella toimivaa tuottajayritystä".

17 Todettuaan, että alueellistamista koskeva järjestelmä perustuu välttämättä kaikkien alijäämäalueella tai muulla kuin alijäämäalueella toimivien sokerintuottajayritysten tuotantoa koskeviin tietoihin, ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin katsoi valituksen kohteena olevan tuomion 44 kohdassa, että "se, että kantajat ovat toimittaneet yhteisön toimielimille tällaisia tietoja, ei näin ollen ole 'alueellistamista' koskevan järjestelmän yhteydessä omiaan erottamaan niitä kaikista muista yhteisössä toimivista sokerintuottajista, erityisesti koska neuvosto ei ole antanut kanteen kohteena olevaa asetusta komission toimittamien, kaikkien kantajina olevien yritysten erityistä tilannetta koskevien tietojen perusteella, kuten käy ilmi asiaa koskevista asiakirjoista".

18 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin totesi saman tuomion 45 kohdassa, että siitä, että kantajien näkemys hyväksyttäisiin, seuraisi, että "kaikki sokerialan markkinajärjestelyn piiriin kuuluvat taloudelliset toimijat, jotka katsoisivat, että niiden alueen luokittelu loukkaa niiden etuja, voisivat riitauttaa kokonaisuudessaan yhteisössä sovellettavan eriytettyjä hintoja koskevan järjestelmän — —".

19 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin hylkäsi samoin tuomion 46 kohdassa kantajien väitteen, jonka mukaan kanteen kohteena oleva asetus koski niitä "erikseen" sillä perusteella, että ne kuuluvat sokerintuottajien "suljettuun piiriin". Se viittasi tämän osalta ensiksikin oikeuskäytäntöön, jonka mukaan "säädöksen yleiseen sovellettavuuteen ja siten sen normatiivisuuteen ei vaikuta se, että on mahdollista vaihtelevalla täsmällisyydellä määritellä niiden oikeussubjektien lukumäärä, joihin säädöstä sovelletaan tiettynä ajankohtana, tai jopa nimetä nämä oikeussubjektit, jos on selvää, että tällainen soveltaminen perustuu objektiiviseen oikeudelliseen tai tosiasialliseen tilanteeseen, joka säädöksessä määritellään (asia C-409/96 P, Sveriges Betodlares ja Henrikson v. komissio, määräys 18.12.1997, Kok. 1997, s. I-7531, 37 kohta)."

20 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin totesi tämän jälkeen tuomion 47 kohdassa, että "'suljettu piiri', johon kantajat ovat vedonneet, johtuu "alueellistamista" koskevan järjestelmän luonteesta, mistä on seurauksena — — että yhteisön toimielinten on mahdollista yksilöidä kullakin tuotantoalueella toimivat sokerintuottajat. Näin ollen kantajat kuuluvat 'suljettuun piiriin' ainoastaan samalla perusteella kuin kaikki muutkin samassa asemassa olevat, yhteisössä toimivat sokerintuottajat."

21 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin totesi lisäksi tuomion 48 kohdassa, että "joka tapauksessa — — vaikka jäsenvaltiot toimittavat komissiolle tietoja sokerin tuotannon ja kulutuksen kehityksestä alueellaan sekä jo myönnetyistä sokerin tuotantokiintiöistä, ennen kuin ne vahvistavat sokerin hinnat kullekin markkinointivuodelle, on kuitenkin totta, ettei neuvostolla ollut riidanalaista asetusta antaessaan erityisiä tietoja kustakin italialaisesta yrityksestä, jolle oli myönnetty sokerin tuotantokiintiöitä markkinointivuodeksi 1995/1996, vaan se on vahvistanut valkoisen sokerin hinnat Italian sokerintuotantoa koskevien kokonaisvaltaisten tietojen perusteella."

22 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin totesi myös tuomion 49 kohdassa, että oikeuskäytännöllä, johon kantajat olivat vedonneet sen tueksi, että niiden nostama kanne voitiin ottaa tutkittavaksi — ja joka koski tiettyjä erityisiä tilanteita, joissa oli kysymys yksittäisistä tuontilisenssihakemuksista, jotka oli tehty tiettynä lyhyenä aikana tietyistä määristä tai joiden osalta yhteisön toimielimillä oli velvollisuus ottaa huomioon vaikutukset, joita säädöksellä, jonka ne ovat aikoneet antaa, olisi tiettyjen oikeussubjektien asemaan — ei ollut merkitystä esillä olevan asian kannalta. Se katsoi, ettei asiassa ollut kysymyksessä tuollainen tilanne.

23 Väitteestä, jonka mukaan kanteen kohteena oleva asetus koski kantajia erikseen sillä perusteella, että sillä loukattiin "niiden subjektiivisia tuotanto-oikeuksia, jotka kuuluvat niille sillä perusteella, että niille on myönnetty perusasetuksen nojalla tuotantokiintiöitä", yhteisöjen tuomioistuin on tyytynyt toteamaan tuomion 51 kohdassa, että "kantajille myönnettyihin tuotantokiintiöihin ei ennen

riidanalaisen asetuksen antamista liittynyt oikeutta saada vahvistetuksi tietty interventiohinta", ja että "pelkästään siitä, että kantajat ovat tuotantokiintiöiden haltijoita, ei seuraa, että niiden erityisiä oikeuksia olisi loukattu edellä mainitussa tuomiossa Codorniu v. neuvosto [C-309/89, 18.5.1994, Kok. 1994, s. I-1853] tarkoitetulla tavalla — —".

24 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin hylkäsi lisäksi tuomion 52 ja 53 kohdassa kantajien väitteet sen tueksi, että niiden kanne voitiin tutkia, ja jotka koskivat sitä, että asetuksen N:o 1785/81 muuttamisesta 24 päivänä huhtikuuta 1995 annetulla neuvoston asetuksella (EY) N:o 1101/95 (EYVL L 110, s. 1) poistettiin Italian tasavallalta mahdollisuus myöntää tukia Italian sokerintuotantoteollisuudelle, sekä sokerijuurikkaan tuottajien kanssa tehtäviä toimitussopimuksia, joihin riidanalaisella johdetulla interventiohinnalla on vaikutuksia.

Muutoksenhaku

25 Valittajat vaativat muutoksenhaussaan yhteisöjen tuomioistuinta kumoamaan valituksen kohteena olevan tuomion siltä osin kuin sillä jätettiin tutkimatta valittajien nostama kanne, jolla ne vaativat kumoamaan asetuksen N:o 1534/95, erityisesti sen 1 artiklan f kohdan sekä toteamaan, että kyseinen perusasetus ja erityisesti sen 3, 5 ja 6 artikla ovat lainvastaisia.

26 Valittajat esittävät muutoksenhakunsa tueksi neljä perustetta.

27 Valittajat väittävät ensiksikin, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on tehnyt virheen päätellessään pelkästään niiden liiketoimien lukumäärän perusteella, joihin asetuksen N:o 1534/95 1 artiklan f kohdalla saattaa olla vaikutuksia, että asetusta sovelletaan objektiivisesti määriteltyihin tilanteisiin ja abstraktisti määriteltyjen henkilöiden ryhmiin, ja että se on näin ollen yleisesti sovellettava.

28 Toiseksi valittajat kiistävät ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen valituksen kohteena olevan tuomion 43 kohdassa tekemän toteamuksen, jonka mukaan kanteen kohteena oleva asetus ei ollut yksittäispäätösten ryhmä. Tämä peruste jakautuu neljään osaan.

29 Perusteen ensimmäisessä osassa valittajat ovat riitauttaneet sen, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on valituksen kohteena olevan tuomion 41—43 kohdassa tehnyt täysin virheellisiä toteamuksia alueellistamista koskevasta järjestelmästä kokonaisuudessaan.

30 Perusteen toisessa osassa valittajat ovat riitauttaneet sen, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin ei ole ottanut huomioon sitä, että asetus koskee niitä erikseen sillä perusteella, että niillä on velvollisuus maksaa määrättyä hintaa kaikille sokerijuurikkaan tuottajille. Tämän velvollisuuden perusteella niiden asema italialaisina sokerintuottajina eroaa muilla yhteisön alueilla toimivista sokerintuottajista.

31Perusteen kolmannessa osassa valittajat toteavat, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin ei ole huomioinut eroa sen oikeuden välillä, joka kuuluu italialaisille sokerintuottajille myydä sokeria interventioelimelle johdettuun interventiohintaan — mikä on kantajien mukaan henkilökohtainen oikeus — ja sokerijuurikkaan tuottajille kuuluvan oikeuden välillä saada juurikkaista minimihinnat. Valittajat katsovat tämän viimeksi mainitun oikeuden osalta, että kysymyksessä on yleisesti sovellettava normi.

32 Toisen perusteen neljännessä osassa valittajat riitauttavat ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen valituksen kohteena olevan tuomion 45 kohdassa omaksuman tulkinnan, jonka mukaan kanteen hyväksyminen voisi saattaa kyseenalaisiksi sokerintuottajien ja sokerijuurikkaan tuottajien väliset sopimussuhteet. Valittajien mukaan kanteesta sopimuksiin aiheutuvat vaikutukset eivät ole sellainen seikka, joka voitaisiin ottaa huomioon arvioitaessa kantajille perustamissopimuksen 173 artiklan nojalla kuuluvia oikeuksia.

33 Kolmanneksi valittajat toteavat, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin ei ole ottanut huomioon sitä, että ne kuuluvat sokerintuottajien "suljettuun piiriin". Tämä piiri muodostuu pelkästään niistä italialaisista sokerintuottajista, joille on myönnetty tuotantokiintiö ja joilla on tällä perusteella velvollisuus maksaa korotettua vähimmäishintaa, jonka suuruus poikkeaa hinnasta, jota muilla yhteisön alueilla toimivien sokerintuottajien on suoritettava. Niiden mukaan ne erottuvat tämän perusteella kaikista muista yhteisössä toimivista sokerintuottajista.

34 Neljänneksi valittajat toteavat erikseen, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin ei ole ottanut riittävästi huomioon sitä, että alueellistamista koskeva säännöstö ja erityisesti neuvoston Italian kaikille alueille vahvistamat hinnat perustuvat italialaisilta sokerintuottajilta peräisin oleviin tietoihin, erityisesti niiden toimittamiin numerotietoihin.

35 Valittajat väittävät tämän osalta, että valituksen kohteena olevan tuomion 44 ja 48 kohdan välillä vallitsee ristiriita. Niiden mukaan ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on todennut tuomion 48 kohdassa, että neuvostolla oli käytössään vain kokonaisvaltaisia tietoja mutta ei erityisiä tietoja kustakin italialaisesta yrityksestä, jolle oli myönnetty sokerin tuotantokiintiöitä, vaikka se saman tuomion 44 kohdassa myönsi kutakin sokerintuottajayritystä koskevien tuotantolukujen olemassaolon.

36 Neuvosto ja komissio katsovat, että valitus on perusteeton.

37 Ne toteavat ensimmäisen perusteen osalta ensiksikin, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on muiden arviointia koskevien seikkojen ohessa perustellusti ottanut huomioon liiketoimien määräämättömän määrän, ja että se on näin ollen tehnyt laadullisen arvioinnin tilanteista, joihin sovelletaan asetuksen N:o 1534/95 1 artiklan f kohtaa.

38 Neuvosto toteaa tämän jälkeen, että väite, jonka mukaan kyseisen asetuksen on katsottava olevan "joukko päätöksiä", jotka on osoitettu kullekin toimijalle, ei ole perusteltu. Asiassa C-73/97, Ranska vastaan Comafrica ym., 21.1.1999 annetun tuomion (Kok. 1999, s. I-185, 33—38 kohta) mukaisesti edellytyksenä sille, että asetusta voitaisiin pitää tällaisena päätösten joukkona on, että valittajille olisi myönnetty tiettyjä henkilökohtaisia oikeuksia ennen kyseisen asetuksen antamista, mistä ei kuitenkaan ole kyse esillä olevassa asiassa.

39 Lopuksi neuvosto ja komissio kiistävät myös valittajien väitteen, joka koskee sitä, että niiden voitaisiin katsoa olleen yksilöitävissä sillä perusteella, että ne olivat antaneet tuotantoaan koskevia yksityiskohtaisia tietoja yhteisön toimielimille.

Yhteisöjen tuomioistuimen arviointi asiasta

40 Yhteisöjen tuomioistuimen työjärjestyksen 119 artiklan mukaisesti jos valituksen tutkittavaksi ottamisen edellytykset selvästi puuttuvat tai jos valitus on selvästi perusteeton, yhteisöjen tuomioistuin voi milloin tahansa hylätä valituksen perustellulla määräyksellä suullista menettelyä aloittamatta.

41 Perustamissopimuksen 173 artiklan neljännen kohdan mukaan luonnollinen henkilö tai oikeushenkilö voi nostaa kanteen päätöksestä, joka siitä huolimatta, että se on annettu asetuksena, koskee häntä suoraan ja erikseen.

Peruste, joka koskee sitä, että asiassa on otettu huomioon ainoastaan liiketoimien lukumäärä

42 Yhteisöjen tuomioistuimen oikeuskäytännön mukaan se, onko kyseessä asetus vai päätös, on ratkaistava sen perusteella, onko kyseinen toimi yleisesti sovellettava (ks. asia C-10/95 P, Asocarne v. neuvosto, määräys 23.11.1995, Kok. 1995, s. I-4149, 28 kohta ja asia C-87/95 P, CNPAAP v. neuvosto, määräys 24.4.1996, Kok. 1996, s. I-2003, 33 kohta). Toimi on yleisesti sovellettava, jos sitä sovelletaan objektiivisesti määriteltyihin tilanteisiin ja jos sillä on oikeusvaikutuksia tietyt yleisesti ja abstraktisti määritellyt edellytykset täyttävien henkilöiden ryhmiin (ks. C-447/98 P, Molkerei Großbraunshain et Bene Nahrungsmittel v. komissio, määräys 26.10.2000, Kok. 2000, s. I-9097, 67 kohta ja asia C-229/88, Cargill ym. v. komissio, tuomio 27.3.1990, Kok. 1990, s. I-1303, 18 kohta).

43 Siltä osin kuin valittajat väittävät ensimmäisessä perusteessaan, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on katsonut asetuksen N:o 1534/95 1 artiklan f kohdan olevan luonteeltaan säädös pelkästään niiden liiketoimien lukumäärän perusteella, joihin kyseisellä säännöksellä saattaa olla vaikutuksia, on todettava aluksi, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on valituksen kohteena olevan tuomion 38 kohdassa pyrkinyt määrittelemään kyseisen säännöksen luonteen niiden kahden edellytyksen perusteella, joihin on viitattu edellisessä kohdassa mainitussa oikeuskäytännössä.

44 Tämän osalta ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on tutkinut valituksen kohteena olevan tuomion 39 kohdassa valkoisen sokerin johdetun interventiohinnan vahvistamisperusteita. Se on todennut perustellusti, että sen lisäksi, että hintojen vahvistaminen koskee kaikkea sitä valkoista sokeria, jonka italialaiset sokerintuottajat tarjoavat interventioelimelle tätä koskevien edellytysten täyttyessä, sillä on myös välittömiä vaikutuksia siihen ostohintaan, joka italialaisten sokerintuottajien on maksettava italialaisille sokerijuurikkaan tuottajille.

45 Näin ollen on selvää, ettei ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin ole ottanut huomioon ainoastaan liiketoimien määräämätöntä lukumäärää, vaan myös,

kyseisten taloudellisten toimijoiden lisäksi, ne olosuhteet, joissa asetuksen N:o 1534/95 1 artiklan f kohtaa on sovellettava. Toisin kuin valittajat ovat väittäneet, ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on kyseisen asetuksen ominaispiirteiden perusteella perustellusti todennut, että kyseistä säännöstä sovelletaan objektiivisesti määriteltyihin tapauksiin ja että sillä on oikeusvaikutuksia tietyt yleisesti ja abstraktisti määritellyt edellytykset täyttävien henkilöiden ryhmiin.

46 Näin ollen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin ei ole tehnyt oikeudellista virhettä katsoessaan, että asetuksen N:o 1534/95 1 artiklan f kohta on luonteeltaan säädös. Valittajien väitettä, jonka mukaan asiassa on otettu huomioon ainoastaan kyseisenä markkinointivuonna toteutettavien liiketoimien määrä, ei voida selvästikään hyväksyä.

Peruste, joka koskee sitä, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on tutkinut alueellistamista koskevan järjestelmän luonnetta "kokonaisuudessaan"

47 Vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan ei ole poissuljettua, että luonteeltaan ja soveltamisalaltaan yleisen säädöksen voidaan katsoa koskevan luonnollista henkilöä tai oikeushenkilöä erikseen, jos sillä vaikutetaan kyseisen henkilön oikeudelliseen asemaan tälle tunnusomaisten erityispiirteiden tai sellaisen tosiasiallisen tilanteen takia, jonka perusteella tämä eroaa kaikista muista ja jos henkilö on tästä syystä yksilöitävissä samalla tavalla kuin se, jolle päätös on osoitettu (ks. erityisesti asia C-209/94 P, Buralux ym. v. neuvosto, tuomio 15.2.1996, Kok. 1996, s. I-615, 25 kohta ja em. asia Asocarne v. neuvosto, määräyksen 39 kohta).

48 Sen selvittämiseksi, koskiko asetuksen N:o 1534/95 1 artiklan f kohta tämän oikeuskäytännön perusteella kantajia erikseen, ensimmäisen oikeusasteen tuo-

mioistuin selostaa valituksen kohteena olevan tuomion 41 kohdassa tähän säännökseen liittyvää mekanismia. Saman tuomion 42 ja 43 kohdassa se sijoittaa kyseisen säännöksen alueellistamista koskevaan järjestelmään.

49 Kun ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin vielä toteaa, että alueellistamista koskevassa järjestelmässä vahvistetaan johdetut interventiohinnat niin läheisesti kuin mahdollista taloudellisten realiteettien perusteella, se on päätellyt vakuuttavalla tavalla, että alueellistamista koskevaa järjestelmää sovelletaan objektiivisesti kaikkiin sokerintuottajiin ja sokerijuurikkaan tuottajiin eikä se koske kantajia erikseen.

50 Siltä osin kuin valittajat väittävät toisessa perusteessaan, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen kyseinen lähestymistapa on lähtökohtaisesti virheellinen, riittää kun todetaan, että tämän määräyksen 47 kohdassa viitatun oikeuskäytännön mukaisesti arvioidessaan sitä, onko asetuksen N:o 1534/95 1 artiklan f kohta luonteeltaan päätös, ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin ei voinut olla arvioimatta valkoisen sokerin johdetun interventiohinnan muodostamistapaa eikä sen vaikutuksia alueellistamista koskevassa järjestelmässä.

Peruste, jonka mukaan kyseinen säännös koskee valittajia erikseen sillä perusteella, että niillä on velvollisuus maksaa tiettyä korotettua vähimmäishintaa

51 Tällä perusteellaan valittajat väittävät, että toisin kuin ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on virheellisesti todennut valituksen kohteena olevan tuomion 43 kohdassa, asetuksen N:o 1534/95 1 artiklan f kohta on todellisuudessa sellainen päätösten ryhmä, joka koskee niitä erikseen. Ne perustelevat kyseisen säännöksen tällaista tulkintaa sillä, että niiden on korotettujen vähimmäishin-

tojen vuoksi maksettava sokerijuurikkaan tuottajille tiettyä hintaa, joka erottaa ne kaikista muista valkoisen sokerin tuottajista.

52 Tämän osalta on todettava, että yhteisöjen tuomioistuimen työjärjestyksen 118 artiklan mukaan yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen päätöksestä tehdyn valituksen käsittelyyn yhteisöjen tuomioistuimessa sovelletaan saman työjärjestyksen 42 artiklan 2 kohtaa, jonka mukaan asian käsittelyn kuluessa ei saa vedota uuteen perusteeseen.

53 Jos asianosaisella olisi oikeus esittää ensi kertaa vasta yhteisöjen tuomioistuimessa vaatimuksilleen sellaisia uusia perusteita, joihin tämä ei ole ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa vedonnut, tämä tarkoittaisi, että asianosaisella olisi oikeus laajentaa yhteisöjen tuomioistuimessa, jonka toimivalta muutoksenhakuasioissa on rajoitettu, kannettaan ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa käsiteltyyn asiaan nähden. Yhteisöjen tuomioistuimen toimivalta valitusasioissa on siten rajoitettu kohdistuvaksi ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen sille esitetyistä perusteista tekemän ratkaisun arviointiin (ks. asia C-136/97 P, komissio v. Brazzelli Lualdi ym., tuomio 1.6.1994, Kok. 1994, s. I-1981, 59 kohta; asia C-442/97 P, Sateba v. komissio, määräys 17.7.1998, Kok. 1998, s. I-4913, 30 kohta ja asia C-437/98 P, Infrisa v. komissio, määräys 14.10.1999, Kok. 1999, s. I-7145, 29 kohta).

54 Valittajat eivät ole väittäneet ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa, että kyseinen säännös koskisi niitä erikseen sillä perusteella, että niiden oli maksettava sokerijuurikkaan tuottajille tiettyä hintaa, joka erottaa ne kaikista muista yhteisön tuottajista.

55 Näin ollen tämä peruste on hylättävä, koska sen tutkittavaksi ottamisen edellytykset puuttuvat selvästi.

Peruste, joka koskee sitä, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on virheellisesti ottanut huomioon kanteen hyväksymisestä aiheutuvat seuraukset

56 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on päättänyt arvionsa siitä, onko asetuksen N:o 1534/95 1 artiklan f kohdan katsottava olevan luonteeltaan päätös, toteamalla valituksen kohteena olevan tuomion 45 kohdassa, että siitä, että kantajien kanne hyväksyttäisiin, seuraisi, että kaikki sokerialan yhteisen markkinajärjestelyn piiriin kuuluvat taloudelliset toimijat, jotka katsoisivat, että niiden alueen luokittelu loukkaa niiden etuja, voisivat riitauttaa kokonaisuudessaan yhteisössä sovellettavan eriytettyjä hintoja koskevan järjestelmän.

57 Tämän osalta on todettava, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on näin todetessaan arvioinut yleisesti yhteisön tasolla esillä olevan kanteen tutkittavaksi ottamisen edellytyksiä. Se ei voi missään tapauksessa pelkästään tämän toteamuksen perusteella todeta, että luonnollisen henkilön tai oikeushenkilön nostama kumoamiskanne on jätettävä tutkimatta. Ainoastaan perustamissopimuksen 173 artiklan neljännessä kohdassa määrätyt edellytykset ovat luonteeltaan sellaisia, joiden puuttuessa kanne voidaan jättää tutkimatta (ks. vastaavasti asia C-300/00 P(R), Federación de Cofradías de Pescadores de Guipúzcoa ym. v. neuvosto, määräys 12.10.2000, Kok. 2000, s. I-8797, 37 kohta).

58 Tästä seuraa selvästikin, että siltä osin kuin valittajat riitauttavat toisen perusteensa viimeisessä osassa valituksen kohteena olevan tuomion 45 kohdan — jossa todetaan, että kanteen hyväksyminen voisi saattaa kyseenalaisiksi sokerintuottajien ja sokerijuurikkaan tuottajien väliset sopimussuhteet — tällä väitteellä ei ole merkitystä asian kannalta ja se on näin ollen hylättävä.

Väitteet, jotka koskevat "suljetun piirin" olemassaoloa

59 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on valituksen kohteena olevan tuomion 46—48 kohdassa perustanut näkemyksensä kantajien väitteestä, jonka mukaan ne kuuluvat rajoitettuun tai "suljettuun piiriin", yhteisöjen tuomioistuimen oikeuskäytäntöön, jonka mukaan mahdollisuus jollakin tarkkuudella määritellä niiden oikeussubjektien lukumäärä, joihin asetuksen N:o 1534/95 1 artiklan f kohdan kaltaista säädöstä sovelletaan tai jopa yksilöidä nämä oikeussubjektit, ei tarkoita, että olisi katsottava kyseisen säännöksen koskevan niitä erikseen, jos on selvää, että säännöstä sovelletaan siinä objektiivisesti määritellyn oikeudellisen tilanteen tai tosiseikaston perusteella (em. asia Buralux ym. v. neuvosto, tuomion 24 kohta ja em. asia Sveriges Betodlares et Henrikson v. komissio, määräyksen 37 kohta).

60 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on täsmentänyt valituksen kohteena olevan tuomion 47 kohdassa vakuuttavalla tavalla, että yhteisön toimielinten on interventiohintoja vahvistaessaan mahdollista yksilöidä kullakin tuotantoalueella toimivat sokerintuottajat ainoastaan sokerialan yhteisellä markkinajärjestelyllä perustetun tietojen ilmoittamista koskevan järjestelmän avulla. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin totesi tietojen ilmoittamista koskevasta järjestelmästä jo valituksen kohteena olevan tuomion 44 kohdassa, että neuvosto voi luokitella yhteisön eri alueita alijäämäalueiksi tai muiksi kuin alijäämäalueiksi sille toimitettujen, nykyistä ja/tai ennakoitua tuotantoa ja kulutusta koskevien tietojen perusteella, ja että näihin sisältyy muun muassa tiettyjä tietoja jokaisen kyseisellä alueella sijaitsevan sokerintuotantoyrityksen osalta.

61 Toisin kuin valittajat väittävät neljännessä perusteessaan, joka koskee italialaisilta yrityksiltä peräisin olevia yksityiskohtaisia tietoja, kyseinen toteamus ei ole ristiriidassa valituksen kohteena olevan tuomion 48 kohdan kanssa.

62 Tästä viimeksi mainitusta kohdasta selviää, että neuvosto ei vahvista valkoisen sokerin interventiohintoja kutakin italialaista yritystä, jolle on myönnetty sokerin tuotantokiintiöitä, koskevien erityisten tietojen eikä näiden erityisen aseman perusteella, vaan Italian sokerintuotantoa koskevien kokonaisvaltaisten tietojen perusteella. Tämän lisäksi on vielä todettava, että se, luokitellaanko jokin tietty alue alijäämä- tai ylijäämäalueeksi, perustuu viime kädessä kyseiselle markkinointivuodelle arvioitua tuotantoa ja kulutusta koskevaan vertailuun.

63 Tästä seuraa, että italialaisten sokerintuottajien toimittamat tiedot ovat vain eräs neuvoston käytettävissä olevia kokonaisvaltaisia tietoja koskeva seikka, ja että valkoisen sokerin johdettu interventiohinta vahvistetaan yleisesti ja abstraktisti, eikä kunkin tuottajan erityisen tilanteen perusteella.

64 Siltä osin kuin valittajat, näyttääkseen, että ne kuuluvat italialaisista sokerintuottajista, joille on myönnetty tuotantokiintiöitä, muodostuvaan "suljettuun piiriin", toistavat väitteensä, jonka mukaan niillä on tällä perusteella velvollisuus maksaa korotettuna vähimmäishintana tiettyä hintaa sokerijuurikkaan tuottajille, minkä vuoksi ne eroavat kaikista muista yhteisössä toimivista tuottajista, riittää kun viitataan tämän määräyksen 53—55 kohtaan.

65 Näin ollen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin ei ole tehnyt oikeudellista virhettä todetessaan, että asetuksen N:o 1534/95 1 artiklan f kohta ei koskenut kantajia erikseen sillä perusteella, että ne kuuluisivat italialaisista sokerintuottajista, joille on myönnetty tuotantokiintiöitä, muodostuvaan "suljettuun piiriin".

Oikeus myydä interventioelimelle sokeria johdettuun interventiohintaan

66 Siltä osin kuin valittajat väittävät, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin ei ole ottanut huomioon niiden oikeutta myydä interventioelimelle sokeria johdettuun interventiohintaan, riittää kun todetaan, että tämä oikeus on vain interventiohinnan pääasiallinen tehtävä.

67 Valittajien tilannetta ei voida samaistaa tämän osalta niihin tilanteisiin, joiden perusteella annettuihin tuomioihin ne ovat vedonneet ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa, ja joista ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin totesi valituksen kohteena olevan tuomion 49 kohdassa, ettei niillä ollut merkitystä esillä olevan asian kannalta. Erityisesti yhdistetyissä asioissa 106/63 ja 107/63, Toepfer ja Getreide-Import vastaan komissio, 1.7.1965 annetussa tuomiossa (Kok. 1965, s. 525) ja asiassa C-354/87, Weddel vastaan komissio, 6.11.1990 annetussa tuomiossa (Kok. 1990, s. I-3847) kyseessä olleille tilanteille oli tyypillistä, että toimivaltainen viranomainen oli myöntänyt taloudelliselle toimijalle tietyssä yksittäistapauksessa ja rajoitetuksi ajaksi tuontilisenssin kaltaisen oikeuden.

68 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin totesi valituksen kohteena olevan tuomion 50 ja 51 kohdassa, ettei edellä mainitussa asiassa Codorniu vastaan neuvosto vahvistettu periaate soveltunut esillä olevaan asiaan. Se katsoi tämän osalta perustellusti, että tuotantokiintiöiden myöntämiseen kantajille ei ennen riidanalaisen asetuksen antamista liittynyt oikeutta saada vahvistetuksi tietty interventiohinta ja ettei kantajien oikeudellinen asema näin ollen poikennut muiden tuotantokiintiöiden haltijoiden asemasta, joiden oli kaikkien tyydyttävä neuvoston eri tuotantoalueille ennakoidun hankintatilanteen perusteella vahvistamiin interventiohintoihin.

69 Valittajien yhteisöjen tuomioistuimelle toimittamista valituskirjelmistä ei ilmene mitään sellaista uutta seikkaa, jolla olisi vaikutusta ratkaisuun, johon ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on päätynyt valituksen kohteena olevan tuomion 51 kohdassa.

70 Näin ollen peruste, joka koskee oikeutta myydä sokeria interventioelimelle johdettuun interventiohintaan, on hylättävä selvästi perusteettomana.

71 Edellä esitetyn perusteella valitus on hylättävä siksi, että sen tutkittavaksi ottamisen edellytykset selvästi puuttuvat ja siksi, että se on selvästi perusteeton.

Oikeudenkäyntikulut

72 Yhteisöjen tuomioistuimen työjärjestyksen 69 artiklan 2 kohdan mukaan, jota sovelletaan muutoksenhakuun 118 artiklan nojalla, asianosainen, joka häviää asian, velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut, jos vastapuoli on sitä vaatinut. Neuvosto on vaatinut valittajien velvoittamista korvaamaan oikeudenkäyntikulut. Koska valittajat ovat hävinneet asian, ne on velvoitettava yhteisvastuullisesti korvaamaan oikeudenkäyntikulut. Työjärjestyksen 69 artiklan 4 kohdan mukaan komissio vastaa omista oikeudenkäyntikuluistaan.

Näillä perusteilla

YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIN (toinen jaosto)

on määrännyt seuraavaa:

1) **Muutoksenhaku hylätään.**

2) **Eridania SpA, Industria Saccarifera Italiana Agroindustriale SpA (ISI), Sadam Zuccherifici, divisione della SECI — Società Esercizi Commerciali Industriali SpA, Sadam Castiglionese SpA, Sadam Abruzzo SpA, Zuccherificio del Molise SpA ja Società Fondiaria Industriale Romagnola SpA (SFIR) velvoitetaan yhteisvastuullisesti korvaamaan oikeudenkäyntikulut.**

3) **Komissio vastaa omista oikeudenkäyntikuluistaan.**

Annettiin Luxemburgissa 28 päivänä kesäkuuta 2001.

R. Grass — kirjaaja

V. Skouris — toisen jaoston puheenjohtaja